

De forældre, som vælger at lade børnene passe af andre skal så selv betale udgiften, efterhånden som tilskud afvikles. Det betyder IKKE, at vi får horrible priser som i dag, hvor en børnehaveplads kan koste over 100.000 kr. om året. mange steder er der privat dagpleje, som koster langt under det halve. Et frit marked uden offentlige tilskud vil give et væld af prismuligheder og servicetilbud. Nogle har brug for nat-åben andre for et par timer om formiddagen o.s.v. Hver familie aftaler selv sine behov med private udbydere og børnepasning. Modargumentet til fradragsløsningsen er, at det jo kun vil gavne lønmodtagerne og ikke bistandsmodtageren. Det er helt rigtigt, men en bistandsmodtager har jo ikke brug for at få sine børn passet, eftersom vedkommende går hjemme. Vores forslag er derfor rettet mod at hjælpe de familier, som selv tjener sine penge, det er nemlig dem, der er fundamentet for vores velfærdssamfund.

8.1.8. Kulturområdet:

Fremskridtspartiet vil have en fri og uafhængig kultur. Dansk kulturpolitik har udviklet sig til en klub af såkaldte kulturpersonligheder, som gennem repræsentation i forskellige udvalg og råd skiftes til at yde hinanden tilskud og skulderklap for deres kulturelle virke. Dette synspunkt er der mange som har. Det skyldes ikke misundelse over ikke at være med i den eksklusive klub eller mangel på forståelse for den måde vi efter en særlig dansk afart af det repræsentative demokrati altid skal nedsætte folk i råd, udvalg, kommissioner. Kulturens væsen, formål og folkelige forankring er for længst blevet overdøvet af halvdårlige kunstneres evige forsøg på at retfærdiggøre deres produktioner gennem påstande om banebrydende eller grænseoverskridende genialiteter.

Kunstnerne laver ikke længere kunst for at skabe glæde begejstring eller folkelig anerkendelse. I dag er dagsordenen sat for kunstneriske udfoldelser, som alene har til formål at tilfredsstille et snævert magtfuldt publikum af medlemmer i de råd, udvalg og kommissioner, som med opblæst højtidelighed uddeler skatteydermidlerne.

I vore dage er der stadig steder på jorden, hvor totalitære regimer misbruger kunstnernes prostitution af deres virke til at skabe glansbilleder af diktatoren. I Irak har vi det måske tydeligste eksempel, men også Kina og andre kommunistiske lande er stadig godt med.

Men sådan er det jo ikke i Danmark. Vi har demokrati, vi har folkevalgte politikere, som gennem store og små flertalsdannelser vedtager, hvilken kulturpolitik vi skal have og hvilken skattepolitik der skal betale regningen. Men er vores system nu egentligt så forskelligt fra de totalitære regimer? Når en »pose guld« stilles frem i et udvalg, et råd eller en kommission med en lovramme, om fordeling til kunstnere, hvad sker så? Politikere udnævner i demokratiets navn medlemmer af dette udvalg, dette råd eller denne kommission. De skal uddele pengene til kunstnere for deres virke. Problemet er bare, at »posen med guld« ikke er uendelig. Der er en fast beløbsramme som skal overholdes. Udvalget, nævnet eller kommissionen må altså foretage en udvælgelse af, hvilke ansøgere, som kan komme i betragtning. Valg betyder også fravalg. Selvom det ikke sker i form af et dekret fra politibureauet eller diktatoren, så vil disse udvalg, nævn og kommissioners valg og fravalg medføre adfældsregulering i kunstnerkredse.

Der bliver tale om en statsdirigering af kunsten. Vi får kunstnerne til at prostituere deres virke, for ellers modtages ingen »pose guld«. Vi har frihed til at enhver for egen regning kan give sit kunstneriske udtryk uden indblanding fra statsmagten. Dog ikke, hvis man gør skade på andres ejendom!

År efter år har disse udvalg, nævn og kommissioner sat standarden i Danmark gennem deres valg og fravalg. Og derfor har vi ingen fri kultur i Danmark. Vi kan vælge en af to muligheder. Vi kan bruge nationalbudgettet tre gange og gøre alle lige ved at give tilskud til alt – det kan vi ikke anbefale. Eller vi kan standse de 11 mia. kr. i offentlige tilskud som hvert år tvangsopkræves hos skatteyderne for efterfølgende at blive givet ud til de kunstnere, som prostituerer sig mest for statens autoriserede smag.

Fremskridtspartiet vil med sine ændringsforslag bringe denne kulturpolitik til ophør og fremsætter derfor en række ændringsforslag, der har til formål at standse statens tilskud til kulturen. Derefter må også kommunale og amtslige tilskud til kulturlivet afvikles.